

VETO



BLAD VAN DE ALGEMENE STUDENTENRAAD

VERSLAG RAAD VOOR STUDENTENVOORZIENINGEN.

Verslagen

1. I.S.O.L.

De Raad voor Studentenvoorzieningen besloot met eenparigheid van stemmen dat ISOL (Internationale Studentenorganisatie Leuven) op de begroting van de Raad onder de ASR zal komen. Dit betekent dat ASR en ISOL gaan samenwerken en dat de financiën van ISOL zullen gekontroleerd worden door de financiële commissie van de ASR. Over ISOL meer in de volgende VETO.

2. De Mediko-Sociale Dienst.

Voorgedragen werd het boekhoudkundig overzicht van 1973 en een analyse van de uitkeringen voor medische zorgen in 1973. De voornaamste activiteit van de MSD bestaat in het terugbetalen van de ziektekosten boven 500 fr. aan alle ingeschreven studenten die daar beroep op doen. De MSD is gevestigd op de Hallen in het secretariaat van de vice-rector. De MSD krijgt dit jaar 550.000 fr. subsidie van de Raad. In 1973 hebben 183 studenten beroep gedaan op de dienst en gemiddeld 3.033 fr. uitgekeerd gekregen. De voornaamste terugbetalingen zijn die voor geneesmiddelen, psychiatrie, tandzorgen en bevallingen.

In een bijkomende nota van het personeel van de sociale dienst werd geschetst hoe de MSD werkt als een min of meer autonoom orgaan dat onvoldoende bekend is bij de studenten. Wel wordt gesteld dat de MSD ongetwijfeld een inbreng gehad heeft bij het bevorderen van het sociale welzijn van de studenten, dat soepelheid en diskretie er belangrijke factoren zijn maar dat het niet erg logisch is dat er een aparte financiële dienst voor medische zorgen bestaat en dat er moet rekening gehouden worden met het principe van de gedifferentieerde hulpverlening (alleen voor hen die het nodig hebben). Voorgesteld wordt dan ook de MSD op te nemen in de Dienst voor Studiefinanciering (Jan Stasstraat). De Raad besloot in verband hiermee dat deze eventuele overheveling eerst grondig moet onderzocht worden en dat er zeker rekening moet gehouden worden met de specifieke kenmerken van de uitkeringen die geschieden door de MSD (vb. psychiatrie). De definitieve beslissing valt later.

3. Taalkursus Chileense studenten.

Met uitzondering van de regeringscommissaris had niemand bezwaren tegen de storting van 29.470 fr. uit de provisies van 1974 aan het Instituut voor Lavende Talen voor het aanleren (op een snelle en efficiënte manier) van Nederlands aan Chileense vluchtelingen die zijn ingeschreven aan de K.U. Leuven.

4. Laattijdige uitbetaling Studiebeurzen.

De Sociale Dienst heeft vernomen dat de Rijkstoeslagen (studiebeurzen) voor het lopende akademiejaar vermoedelijk pas in de maand juni 1975 zullen uitbetaald worden.

Dit brengt aanzienlijke moeilijkheden mee voor de beursstudenten zelf (die zonder geld gaan zitten), maar ook voor de sociale dienst, die 1° de uitgekeerde leningen veel later gaat terugbetaald krijgen 2° meer aanvragen voor leningen zal ontvangen en daardoor met financiële problemen kan komen te zitten. Ook voor de residenties, waar het de gewoonte is dat beursstudenten pas betalen na ontvangst van hun beurs, zal dit vervelend worden.

Aangekondigd werd dat de sociale dienst hierrond zal ageren en deze situatie ten stelligste zal aanklagen.

5. Maaltijdprijsverhogingen.

De Raad van Beheer van de ALMA heeft beslist vanaf 1 januari een prijsverhoging van 4 frank door te voeren en te onderzoeken of een tweede verhoging per 1 juli zal moeten doorgaan. Dit ondanks het feit dat de studentendelegatie tegenstemde.

6. Aanvullende begroting ASR.

Op de vorige Raad voor Studentenvoorzieningen - midden in de boerenaksie - hadden we aan de Raad om een bijdrage voor deze aksie gevraagd omdat toen reeds te voorzien was dat die aksie een stevig deficit zou nelen.

Dit bijdrage vanwege de Raad was o.i. verantwoord als een subsidie aan een "socio-kulturele activiteit" van de studenten. Dit is wettelijk iets waarvoor de Raad subsidies mag geven. Daarbij komt nog het niet geringe sociaal belang van die aksie. Na lang gepalaver werd toen beslist dat de ASR op basis van een onkostennota op de raad van 20 december bijkomende subsidie voor 1974 zou kunnen vragen. Op 20 december hebben we dan die (nog onvolledige) onkostennota binnengeleverd ten bedrage van 57.525 fr. (dit behelst allen het deficit van de aksie).



Standpunt van de kringraad over NUMERUS CLAUSUS

1. Het recht op onderwijs betekent dat iedereen moet in staat zijn zich volgens zijn eigen talenten te ontwikkelen. Iedereen moet het recht hebben om op een gemotiveerde wijze onderwijs te volgen. Numerus Clausus is dan ook per definitie onrechtvaardig.
2. N.C. is een bedreiging voor de nu al zo geringe democratizering van het hoger onderwijs. Het zal een bijkomende moeilijkheid betekenen voor diegenen die door hun afkomst al een socio-kulturele achterstand hebben.
3. De gemeenschap die het onderwijs betaalt moet ook de afgestudeerden krijgen die ze nodig heeft. De bevolking heeft nog steeds nood aan meer en betere geneesheren. Het sindaakt weynen heeft echter nood aan een opleidingsstop om zo de status en het inkomen van de artsen te kunnen veilig stellen.
4. Studies bewijzen dat N.C. een overbodige maatregel is omdat een eventuele overbevolking in bepaalde studierichtingen zich steeds weer regularizeert (o.a. door de eventuele inkrimping van toekomstmogelijkheden).
5. In een universitaire opleiding waarin een algemene menselijke vorming centraal staat zullen er zich minder afzetmogelijkheden voordoen omdat een diploma dan toegang kan bieden tot meerdere beroepen.
5. Het verzet tegen N.C. is belangrijk voor het leven van de gewone student, omdat door N.C. de concurrentie tussen de studenten zal verscherpt worden en het principe van de blo'student zal zegevieran.
7. Tenslotte is N.C. een politieke maatregel. Het is een financiële drogreden. Deze kan enkel volledig weggevekt worden door een maatschappijverandering. Het is immers niet toevallig dat terwijl men op het onderwijs wil besnoeien, men 30 miljard wil gaan verspillen voor de aankoop van gevechtsvliegtuigen.

Ons voorstel was dat de Raad op basis van die nota en met dezelfde argumenten als de vorige keer zou tussenkomen voor de som van 50.000 fr. Na wat discussie scheen iedereen het er mee eens, totdat Bauwens voorstelde dat de ASR eerst al het mogelijke zou doen om toch die kosten te dekken en enkel als dat niet gaat met de subsidie voor 1974 dan zouden we in januari op basis van de exploitatie 1974 moeten aantonen dat we een tekort hebben dat veroorzaakt is door de Boerenaksie en aan zou de Raad tussenkomen. Die extra-subsidiering is dus nogmaals uitgesteld aangezien de Raad het met de redering van Bauwens eens was.

Na deze "beslissingen" werd er nog een punt ter discussie voorgelegd, nl. de personeelsbezetting in de residenties. Uit een nota bleek dat de personeelsbezetting in een aantal residenties (Meisjesdentrum, Justus Lipsius en Pius X) veel hoger ligt dan in de andere (Camillo Torres, Johannes XXIII en Terbank). Dit hangt samen met nog een aantal andere "privileges" waarvan die residenties blijken te genieten. De Raad heeft reeds vroeger beslist dat de subsidies voor die residenties (ongeveer 5.000.000) te blokkeren totdat er concrete gegevens zijn over de kostprijs per student, de toelatingsvoorwaarden, de personeelsbezetting, de uitbating, de serviceverlening, het aantal studenten per huurprijskategorie enz. Deze gegevens komen slechts langzaam door en zullen later in zijn geheel door de Raad besproken worden.

Deze keer waren er geen interpellaties en kon de vergadering dan ook gesloten worden.

WAAROM IS ER EEN PRIJSVERHOOGING IN DE ALMA?

Of we het nu willen of niet, er is er prijsverhoging van 4 Fr in de alma. Een ticket komt van 42 Fr naar 46 Fr. Parallel met deze stijging zullen ook de prijzen van de snacks en Sedes de hoogte ingaan...

Terecht hoort men het protest van vele studenten ter hemel stijgen: Inderdaad zijn de maaltijdprijzen de laatste jaren snel gestegen, dit in tegenstelling tot de eerste tien jaren van het bestaan van de alma, toen de prijzen nagenoeg konstant bleven.

Welke zijn de oorzaken van deze stijgingen?

1. De economische crisis drijft de kosten van het bedrijf enorm de hoogte in. Vooral de grondstof- en personeelskosten (samen 72% van alle kosten in de Alma) zijn daarvoor verantwoordelijk. Het is zondermeer duidelijk dat deze crisis één van de voornaamste factoren is van het deficit van de Alma.

2. De politiek van het Algemeen Beheer van de K.U. Leuven die er op uit zijn om het (juridisch) autonoom vzw karakter van de Alma aan te tasten. Reeds jaren wordt door sommige mensen aan de top van de unief getracht de Alma ofwel te privatiseren ofwel onder hun rechtstreekse leiding te brengen. Vooral de oppositie van de studenten heeft dat tot nogtoe kunnen verhinderen. Deze houding van de K.U. Leuven bracht mee dat men in de hallen steeds zeer weigerachtig stond om de problemen van de alma op te lossen.

3. De politiek van de UCL die tot doel heeft de Alma af te bouwen. Hun redenering is vrij logisch: hoe minder waalse studenten er zijn (elk jaar gaan er meer naar Ottignies) hoe minder subsidies zij zullen geven aan de Alma. Daarbij komt nog dat zij dus absoluut geen interesse hebben in lange termijn oplossingen aangezien in 1978 (theoretisch) alle waalse studenten zouden moeten verhuisd zijn. Meer bepaald was deze politiek er op de laatste beheerraad de oorzaak van dat een prijsverhoging van 4 Fr vanaf 1 januari geforceerd werd, zonder bijkomende garanties verdere garanties van bijkomende subsidies van UCL zijde.

4. De politiek van de regering t.o.v. de sociale sektor. De subsidies die de regering verleent zijn sinds de wet van 1960 (die voorzorg in de subsidiëring van de sociale sektor) niet meer aangepast. Daarop wordt voor het ogenblik van verschillende kanten (Gent en Leuven) aangedrongen op een indexering van de sociale toelagen en een verandering van het toekenningsstelsel.

5. Interne oorzaken in de alma zelf: personeelsoverschot en gebrekkige organisatie die leiden tot rendementsverliezen. Hier moet echter onmiddellijk aan toegevoegd worden dat, om hieraan te verhelpen, er het laatste jaar vanuit de alma zelf reeds verschillende inspanningen werden geleverd.

6. Een laatste oorzaak, waarbij wij op onze eigen borst moeten kloppen, is de apathie van de studenten zelf. De Alma is voor de studenten een heel belangrijke instelling. Enerzijds kan men er, ondanks alles, nog goedkoop eten (in de privé kost een studentenmaaltijd nu reeds gemiddeld 70 Fr.); anderzijds werkt alma steeds prijsdrukkend op het ganse restauratiewezen in het Leuvense.

Daarop ook een oproep aan alle studenten: wij zijn vertegenwoordigd in de raad van beheer en tegelijkertijd zijn we cliënt; een beetje meer interesse en steun aan onze vertegenwoordigers zou zeer welkom zijn. Kontakkeer uw sociaal-afgevaardigden en doe voorstellen. Wij van onze kant zullen ons best doen het probleem van de Alma en de ganse sociale sektor meer uit de diepen in de volgende VETO-nummers.

De sociale raad.



Het universitaire Vlaamse kruis nodigt alle studenten uit op de E.H.B.O.-kursussen die starten op 7 januari in het secretariaat van het universitaire Vlaamse kruis Noormannenstraat 68. De kursussen starten stipt dinsdagavond om 19u30. Allen daarheen.



AJ-37 Viggen (Saab-Scania)
Bij de 280 miljoen frank per stuk.

neen aan de 30 miljard



YF-16 (General Dynamics)
Iets meer dan 200 miljoen per stuk.

INLEIDING

Het avondland is weer in gevaar. Het rommelt in het Midden-Oosten en in de besneeuwde steppen van Siberië broedt de Rus zijn vuile militaire plannen uit. En wij zitten hier maar rond te vliegen in die hikkende, rammelende doods-kisten van Starfighters. Maar geen paniek: de Nato waakt! Daarom zijn vier Natolanden nu ijverig op zoek naar een vervanger. Er zijn vier kandidaten: de Franse Mirage F1, de Amerikaanse Cobra, de Zweedse Viggen en de Britse Jaguar. Dit zijn geen ambachtelijke werkplaatsjes maar mammoetbedrijven in het zenuwcentrum van het kapitalisme. De strijd tussen de

monopolies is hard: het gaat trouwens ook niet om prikkoopjes. Dertig miljard voor België, honderd miljard voor de vier landen samen. De Standaard noemde het de grootste aankoop van militair materiaal sinds Artaxerxes. Om deze winsten binnen te kunnen rijven gebruiken de monopolies dan ook alle middelen, tot omkooppraktijken toe. (Volgens het Nederlands Algemeen Dagblad zouden ook in België minstens twee parlementsleden benaderd zijn door verschillende firma's.) Ook met compensaties wordt ijverig geschermd. (In België werken volgens GVA 5/4/73 minstens 150 bedrijven op compensa-

ties voor militaire bestellingen.) Jaillard, verkoopdirecteur Dassault, deed het volgende voorstel: "Indien de ZORLOFS de prijs van het koper niet verhogt, dan kunnen wij het toestel leveren voor 238 miljoen BF (volgens BVF die ook ter plaatse was en dezelfde bron aanhaalt kost het toestel slechts 220 miljoen; het komt er blijkbaar niet op aan!). De totale kostprijs voor België zou dan 27 miljard zijn. België moet dan wel de re-searchkosten dragen (1 miljard BF) (want het toestel bestaat alleen nog maar op papier). En indien we 650 vliegtuigen aan de man kunnen brengen zal België voor

70% van de prijs compensatie krijgen. (Dus Dassault zal compensatie geven aan Sabca dat voor 51% in handen is van Dassault)." (DS 30/8/74) En Washington vind ineens dat de troepen in West-Europa teveel kosten. Maar in geval van aankoop van de Cobra zouden de landen zelf 265 van de 350 vliegtuigen mogen produceren. En de Zweden zouden wel bereid zijn om een Volvo of Daf fabriek op te richten. Het gaat hier duidelijk niet om een gevecht voor de heerschappij in de lucht, maar voor de heerschappij in het geld.

OORLOGSPRODUKTIE

Bij de aankoop van 116 vliegtuigen voor de Belgische luchtmacht, waarbij 4 grote monopolies kandidaat zijn om de 30 miljard op te strijken en de respectievelijke regeringen als verwoede verdedigers van hun vliegtuigfabrieken optreden stelt zich onmiddellijk de vraag naar het belang van de oorlogsproduktie. We zien hier dus hoe de staat belangrijke opdrachten verleent aan de industrie. Deze bestellingen van legermateriaal zijn een van de grote middelen die de regeringen van de kapitalistische landen gebruiken om de grote monopolies toe te laten hun productie te vergroten en enorme winsten te maken. (denken we er maar aan dat die 116 vliegtuigen niet alleen staan, maar dat de "EEG-aankoop" van 350 vliegtuigen normaliter nog zal gevolgd worden door aankopen van de U.S. (400) Iran (250), Australië, N. Zeeland en W. Duitsland.

Door de zgn. compensatie die aan elk der aankopen vastzitten delen ook de buitenlandse monopolies in de winsten. Door deel te nemen aan de productie van vliegtuigen slepen de moderne monopolies geweldige winsten binnen en doen ze veel technische kennis op, die hen sterker maken in de internationale concurrentie. (Cfr. citaat VOB in LLB 23/09/74)

HOE KADEREN DEZE UITGAVEN NU IN HET GLOBALE EKONOMISCHE SYSTEEM?

Zoals gezegd verlenen de regeringen grote opdrachten aan de monopolies. Dit is niet toevallig! Wanneer we de binding zien tussen mensen die belangrijke plaatsen bekleden in het staatsapparaat (regering, parlement, leger) en de beheerders van de grote monopolies dan zien we dat die monopolies een steeds grotere greep krijgen op het staatsapparaat.

Illustratie:
- VOB: minister van oorlog en beheerder van MBE (heeft banden met SABCA).
- Belgische generaals zetelen in de beheerraden van Bell Telephone (gen. Detige) Sabca (gen. Henry), MBE (gen. Vivario), enz...
- Het duidelijkste voorbeeld wordt ons gegeven door één van de kandidaat verkopers, Dassault, de mirage-fabrikant die Frans volksvertegenwoordiger is en in zijn staf (zijn beheerraden) vooraanstaande en invloedrijke politieke figuren heeft zitten, o.a. gen. de Bénouville (parlementair), gen. Gallois (medegrondlegger van de Franse Force de Freppes, waarvoor de mirages bestemd zijn), albin Chalanda, sekretaris generaal van de Gaullistische partij, enz... (Kneck, 9 oktober 1974)

Het is dus duidelijk dat de staat de belangen van de monopolies gaat behartigen en meer en meer gaat tussenkomen in de economie van het land met als doel maximale winsten aan de monopolies te schenken. De militarisering van de economie is daar-

toe één van de middelen, m.a.w. de staat doet steeds grotere militaire bestellingen. Bij de modernste en verst gevorderde monopolies in de puntsektoren. In de huidige crisis moeten we die dertig miljard uitgave dan ook in dit kader zien: de wapenbestellingen zijn een redmiddel voor de monopolies om hun kolossale winsten te kunnen behouden ondanks de crisis en het is dan ook niet verwonderlijk dat de uitgaven steeds stijgen:
- In 1973 plande VOB een aankoop van vijftig leopard tanks voor 4 miljard, nu wil hij dertig miljard voor vliegtuigen.
- In Frankrijk bedroeg de omzet van de wapenindustrie in 1973 64 miljard Fr. Voor 1974 wordt dat geschat op 80 à 120 miljard. (Verklaring van een volksvertegenwoordiger van de partij van Giscard d'Estaing)
- Het Belgisch budget voor landsverde-

toestand van het kapitalisme. Overheidsinvesteringen kunnen inderdaad de achteruitgang van de economische situatie verhinderen. Surplus-investeringen zorgen voor hogere productie en vereisen meer machines en meer mensen.

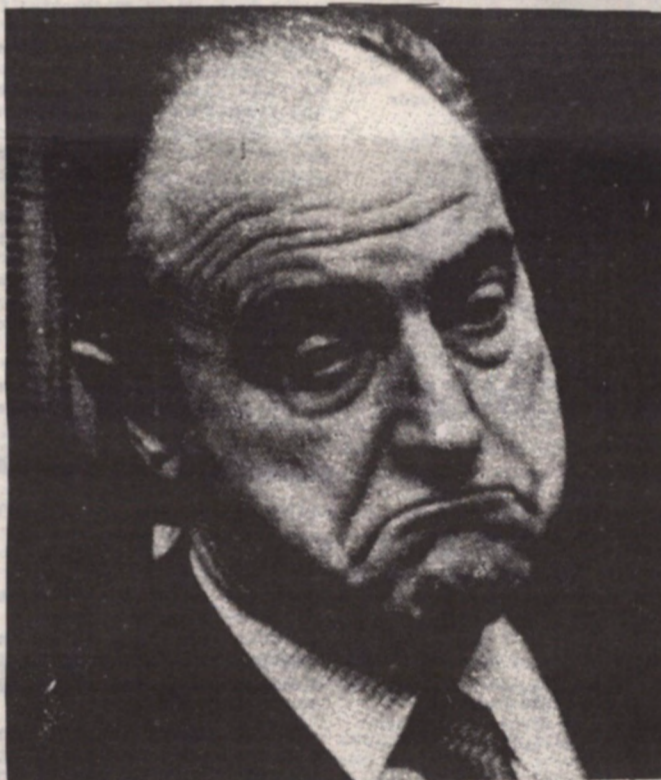
Bewapening is een zaak van en voor het grootkapitaal.
- Bewapening brengt concentratie van de ondernemingen met zich: alleen grote ondernemingen kunnen dergelijk aanbod krijgen; grote firma's gaan samenwerken en blijven samenwerken met als gevolg dat hun drukingskracht op de regeringen (Cfr. supra) groter wordt. Bewapening bevordert dus de industriële monopolievorming.
- Daarbij zijn er aan de militaire opdrachten zware investeringen voor research verbonden. Het zijn de grote monopolies die hiervan profiteren, zij laten de staat betalen voor research die ook bruikbaar

door de belastingbetalers, door de werken de bevolking. Grotere staatsuitgaven betekenen tevens inflatie. Er komt geld (gemaakt door de regeringen) op de markt terwijl de goederen niet op de markt komen. Deze inflatie heeft een grotere levensduur tot gevolg en slachtoffer van deze levensduur is de werkende bevolking.

Militarisering van de productie.
- Doordat de staat steeds meer militaire opdrachten geeft aan de industrie (ook aan kleinere bedrijven in de privé-sektor) zorgt bewapening voor de militarisering van de productie. Volgens de internationale spectator van 8 juli 1971 zijn er in België 110 ondernemingen die zich vooral met het maken van wapens bezighouden: F.N., ABR, ACEC, BELL, BRUGEOISE, et NIVELLES, COCKERILL, FAIREY, MBE, PRB, SABCA, (voor 51% in handen van Dassault). Het is duidelijk dat slechts enkelen van dezen zich hoofdzakelijk of uitsluitend met wapenproductie bezighouden, maar daarnaast zijn er nog tientallen bedrijven die op de een of andere manier betrokken zijn bij de wapenproductie.

Bewapening als oorlogsvoorbereiding.
Bewapening heeft tenslotte voor de burgerij niet alleen een economisch maar ook wel degelijk een militair belang. In de geschiedenis reeds zagen we hoe de immense bewapeningsuitgaven in nazi-Duitsland niet alleen op korte termijn de werkloosheid deed dalen en mede voor de economische groei zorgden, maar tevens het middel waren om de nazi's te voorzien geweldig oorlogspotentieel, nodig om in WO II gans Europa onder de voet te lopen om voor "Lebensraum" te zorgen voor de Duitse economie. Wanneer we de massale bewapeningsuitgaven nagaan van de U.S. dan blijkt ook duidelijk hoe deze vervlochten waren met WOII die de V.S. uit de crisis van de dertiger jaren heeft gered en met de imperialistische invallen in Korea en Vietnam.

Uitgaande van de verklaring van President Ford dat er "in de geschiedenis voor minder oorlogen zijn uitgebroken dan voor het vrij beschikken over de grondstoffen" dan kunnen we ons afvragen of heel de recente bewapeningswedloop voor het Midden-Oosten niet hetzelfde lot heeft toebedeeld als Korea en Vietnam. (De anti-imperialistische opstelling van steeds meer grondstofrijke landen uit de zgn. derde wereld is immers een belangrijke faktor in de crisis van het kapitalisme). In het stuk over de NAVO en het Warschaupakt zullen we duidelijk zien hoe ook nu nog de bewapeningsuitgaven kaderen in de oorlogspolitiek en de oorlogsvoorbereiding van de imperialistische mogendheden en in het stuk over het beroepsleger wordt duidelijk waarom ons leger ook voor zijn binnenlandse opdrachten gediend is met een zo efficiënt mogelijke bewapening.



diging wordt jaarlijks met 4% verhoogd en dit geïndexeerd.
- Het budget voor bewapening van de USA en USSR steeg met 50% tussen 1968 en 1974.
- In 1973 gaf de NATO 98,4 miljard dollar uit aan wapens, de Warschau pakt landen 71,8 miljard. (DS 4 juli 1974)
Bewapening wordt dus door de kapitalisten gezien als een laatste redmiddel om het systeem te redden op korte termijn, om hun winste veilig te stellen ondanks de crisis, ondanks de steeds verslechterende

is in de rest van de industrie.
- DS 4 Juli '74: "aan militaire research wordt jaarlijks gemiddeld 20 miljard dollar besteed."
Bewapening betekent inflatie en levensduurte.
De oorlogsindustrie wordt bepaald door overheidsuitgaven en dat impliceert hogere belastingen. Bewapening wordt dus betaald



Mirage F1-M53 (Dassault-Bréguet)
220 miljoen frank per stuk, bij aankoop van tenminste 500 vliegtuigen.

NOTA VAN DE REDAKTIE.
Het is niet onze bedoeling om in deze VFTO heel de problematiek rond de dertig miljard volledig te analyseren. Daarvoor verwijzen we naar andere, meer uitgebreide, publicaties.
We willen hier vooral aantonen hoe deze dertig miljard uitgave eens te meer de rol van de militaire productie duidelijk maakt. We willen hiermee ook antwoorden op 'DR's argument dat die aankoop nodig is om te kunnen voldoen aan onze NATO-verplichtingen.
om te herinneren we dan nog aan een ander verwezenlijking van diezelfde Vandenboeynants, nl. de wifhout van een Belgisch Beroepsleger.
DE AKTIES TEGEN DE DERTIG MILJARD.
Deze week zijn er in Leuven de volgende activiteiten gepland:
Dinsdag 7 jan. Meeting in ALMA II om 21u met o.a.; Vuile Monq, John Lundström en sprekers over de inflatie en over de dertig miljard.
Woensdag om 14 u.: algemene vergadering in alle fakulteiten.
16u30 betoging aan het station
Zondag nationale betoging in Brussel: bustieketten verkrijgbaar op de sociale raad.

Telkens het gaat om aankoop van legermateriaal of versterking van bepaalde onderdelen van het leger, noemt de regering dat een "eerbiediging van onze Nato-verbintenissen". Het halo van "beschermers" van de democratie, de wereldvrede en de rechtsorde tegen het onbeschaafde, brutale en heerszuchtige "Rode gevaar" moet dan maar volstaan om diezelfde Nato meteen boven alle verdenking te plaatsen. *"Indien we niet wensen overgeleverd te worden aan het communisme, moeten we bereid zijn hiervoor een offer te brengen"*, schreef de kleinzoon van oud-defensie-minister Seghers destijds in een scholierenblad, waarin hij de actie VDB trachtte te saboteren op zijn school, want dank zij de Nato *"verklaren we dat we nog een democratisch bestel hebben, dat West-Berlijn vrij is gebleven en de kommunistische olievlek gestopt is."* De VMO zegt het bijna even mooi: *"De Sovjetlegers ontwapenen ook niet"* en dus: Leve de Nato. En wij mogen ons nog zo blauw kopen aan oorlogstuig, er is altijd nog wel een of andere Nato-submissie die uitsijfert dat de Russen nog meer divisies hebben, nog meer raketten, nog meer duikboten.

Deze praet raakt stilaan versleten. Met de jaren stapelen zich de voorbeelden op die onweerlegbaar BEWIJZEN dat 30 miljard aan gevechtsvliegtuigen hetzelfde vroeg hetzelfde laat, niet de "democratie", maar de uitbuiting, het kapitalisme, de agressie en het imperialisme zullen dienen.

A. Vooraf een paar woordjes geschiedenis.

Na wereldoorlog II staat Europa met een verwoeste economie, een ontredderde bourgeoisie en een ontevreden arbeidersklasse voor een hopeloze situatie. Rusland is zegevierend uit de strijd tegen het Duitse fascisme gekomen, Belgische krijgsvangenen brengen verhalen mee over hun contact met Russische soldaten in Duitse kampen en in de Borinage zijn de muren witgekalkt met slogans voor het socialisme. De bedreiging voor de kapitalistische maatschappelijke orde die uitging van een woelige arbeidersklasse, de ogen gericht op het socialistisch Rusland, en de daarbijkomende opgang van de bevrijdingsstrijd in de Derde Wereld, onmisbaar pluimkieren aan grondstoffen en afzet voor de bourgeoisie, maken het noodzakelijk de kruistocht tegen het communisme opnieuw aan te pakken. De V.S., als overwinnaars uit de strijd gekomen, konden hun militair-industrieel apparaat aanwenden om hun machtspositie in West-Europa te vestigen en dit terrein overvloedig met kapitaal te bemesten teneinde er rijke winsten te boeken.

Uiteraard vroegen deze kapitalistische belangen om een beveiligingssysteem. Het is in dit kader dat de Nato werd opgericht: op 12 maart 1947 bracht de nieuwe Amerikaanse president Truman 'zijn' doctrine naar voor waarbij hij een wereldwijde confrontatie met het internationale communisme aankondigt. Volgens geheime Engelse staatsdocumenten die onlangs vrijgegeven zijn, had Churchill er nog in 1946 bij de Amerikaanse ambassade in Londen op aangedrongen de Russen met een totale oorlog te bedreigen, voordat deze over de atoombom beschikten. Als dan in 1949 de Nato wordt opgericht, het "verdedigingspakt" van de Westerse landen, verdedigt Foster Dulles, minister van Buitenl. Zaken van Amerika, officieel de herovering van de Oosteuropese landen. In de meeste van deze landen immers waren uit de antifascistische volksfronten die in de oorlog tegen de Duitse bezetter hadden gestreden en samen met de Russische legers hun grondgebied hadden bevrijd, volksdemocratieën ontstaan waar het antikapitalisme hoogtij vierde. Onder-drukking van de eigen arbeiders in het Westen, de oorlogsvoorbereiding tegen Rusland en de Oosteuropese landen, de bescherming van de kapitalistische belangen in de Derde Wereld: DAT EN DAT ALLEEN LIGT TEN GRONDSLAG AAN DE OPRICHTING VAN DE NATO.

Amerika, en niet de S.U., ontwikkelde toen in razend tempo atoomwapens en strategische bommenwerpers. Noord-Amerika legde meteen een uitgebreid net van atoombommen rond het Oostblok. In 1949 was de S.U. omgeven door 400 Amerikaanse bases. West-Duitsland werd, tegen alle verdragen in, in 1954 in de Nato opgenomen en herbewapend. Ziedaar de realiteit die onder de dikke laag antikomunistische demagogie schuilging. Nog probeerde de SU de akkoorden van Jalta te doen eerbiedigen door voor te stellen een Europese veiligheidsraad samen te roepen. De Natolanden zwegen als vermoord. Pas in 1955 besloten de S.U. en de Oostbloklanden zich op hun beurt in een militair verdrag te verdedigen, het Warschaupakt. Aan de grondslag van dit pakt lagen dus duidelijk defensieve, verdedigingsmotieven ten grondslag. Het is pas achteraf dat ook het Warschaupakt tot doel kreeg de imperialistische belangen van de S.U. in binnen- en buitenland te verdedigen. Tot zover een brokje geschiedenis.

B. Hoe is eigenlijk de toestand nu ?

We leven in het tijdperk van de bewapeningswedloop. Daarin spelen de VS en de SU de hoofdrol. De ware bedoelingen van deze twee superstaten moeten wij ons goed realiseren. Temeer daar er hierover een aantal serieuze vooroordelen gecultiveerd worden. We citeren even de Volkskrant: *"De Nato beroemt er zich op dat zij in de voorbije 25 jaar de veiligheid van het Westen heeft gewaarborgd en dat zij bovendien door haar bestaan alleen al het uitbreken van een oorlog met de Sovjets heeft verhinderd. (...) Samen met het Pakt van Warschau heeft de Nato het zgn "evenwicht van de atoomkrachten" in stand gehouden."* (4 april '74, p. 5) Heel deze redenering komt erop neer dat de Nato en de bewapening enkel dienen om "even sterk te zijn dan de vijand", die immers uit is op "onze vrijheid". Maar, zo vervolgt de krant dan, beide zijn zich het gevaarlijke van zo'n evenwicht wel bewust: *"Daarom ook zijn er zowel van Oost als van West sterke impulsen uitgegaan om nu een ander evenwicht na te streven, n.l. dat van een geleidelijke en evenwichtige afbraak van de bewapeningen en van de strijdkrachten."* (idem).

Deze citaten zijn weinig meer dan vulgair boerenbedrog !!

a) De Nato is absoluut niet als redder van onze "veiligheid" opgetreden "door haar bestaan zelve". De Nato moet op de eerste plaats de imperialistische belangen van het Westers kapitalisme verdedigen. Alfred Wentworth, een Amerikaanse zakenman, zei in 1965: *"Zonder afdoende militaire bescherming zullen de privékapitalen niet het risico nemen om in Europa, Azië enz... te investeren."* En de Amerikaanse en andere Westerse investeerders hebben zowat overal winsten veilig te stellen. Plantages en mijnen in Zuid-Amerika, Azië en Afrika, olie in het Middenoosten, elektronische en chemische industrie in Europa, allemaal winstgevendende doelingen die door een netwerk van buitenlandse bases, patrouillerende vliegdekschepen en militaire verdragen beschermd moeten worden. En desnoods met brutaal geweld: zoals in Griekenland vorig jaar waar de elitetroepen van de junta (de LOK) opgeleid werden door Amerikaanse Nato-instructeurs en waar er daarnaast nog eens 11.000 Natosoldaten rondlopen; of zoals in de Portugese kolonies waar volgens UNO-rapporten de gebruikte bommen en napalm uit Natovoorraden kwamen en waar er met onze Belgische FN-geweren geschoten werd. De 26 miljoen dollar die België in 1969 alleen al investeerde in de Portugese kolonies, de petroliumbelangen van onze Petrofina in Mozambique werden met buskruit gesausd. Van de 101 gewapende conflicten die vanaf wereldoorlog II tot in 1968 plaatsgrepen, zijn er 94 in de Derde Wereld te situeren. In 37 gevallen, d.w.z. 40%, waren er NATO-landen rechtstreeks bij betrokken. Dus: in een gebied waar ze niets te maken hadden. De miljarden dollars die overal ter wereld zijn bezegd worden wel degelijk "gedekt" door de tientallen of honderden militaire bases van de VS of de Nato. En de strijd voor de "veiligheid" van het Westen" speelde zich af tegen de Afrikaanse bevrijdingsbewegingen, de Griekse democratische krachten, de Palestijnse bevrijdingsstrijders enz... Het wordt stilaan duidelijk vanwaar het "Rode gevaar" komt.

Rusland doet al evenzeer zijn best om een deel van de derde wereld, en liefst zo groot mogelijk, onder zijn controle te krijgen en te houden. De hulpverlening aan India is daar een goed voorbeeld van: India zit vol met bedrijven die met Russische kredieten zijn opgericht. *"De akkoorden die met een zeker aantal landen werden afgesloten, voorzien dat de terugbetaling van de kredieten kan geschieden onder vorm van levering van goederen die werden vervaardigd in bedrijven, gebouwd met de technische hulp van de Sovjet-Unie."* (Le Monde 19/7/73). In India gaat meer dan 1/3 van de productie van de staalbedrijven die met Sovjetrussische hulp werden gebouwd, terug naar de USSR: waarbij deze laatste dus profiteert van de Indische grondstoffen en van de lage lonen aldaar. Met het aardgas van Afghanistan is het hetzelfde. In 1971 sloot Rusland een militair verdrag met India: het leverde zware wapens en vliegtuigen voor de veroveringsoorlog tegen Oost-Pakistan. Russische specialisten controleerden de aanvalsacties. Vroeger al had Rusland van India het recht afgedwongen zijn oorlogsvloot te laten stationeren op de bases van Madras en Bombay. Na de Israëllische aanvalsoorlog tegen Egypte in 1967 stuurde Rusland 20.000 militaire raadgevers en technici naar Egypte. De Russen eisten vliegtuigbases - zoals in Assoean en Assiut - en vlootbases - zoals in Port Seid en Mersa Metruh -, die volledig onder Russische controle werden gezet.

Ziedaar, de ontroerende zorg welke beide superstaten besteden aan het bewaren van de respectievelijk Westerse en Oosterse veiligheid. Als zij zich bekaf hollen in de bewapeningswedloop, is dat een run om een zo groot mogelijk deel van de wereld onder hun gewapende controle te kunnen houden.



b) Nato en Warschaupakt: beschermers of verdrukkers van het eigen volk ?

Eén van de raadscommissies van de Nato draagt de welluidende naam: "bescherming bevolking". Opnieuw Volkskrant aan het woord: *"Alhoewel bij elke crisis de Nato opnieuw in de belangstelling komt en de Nato haar werkingsfeer ook merkbaar heeft uitgebreid tot niet-diplomatieke en niet-militaire terreinen zoals bv de bezorgdheid om het milieu, toch kan men moeilijk gewagen van een ware publieke belangstelling in ons land en evenmin in de andere betrokken landen."* Een Nato, uit en met het volk, dat is wat men wil doen uitschijnen. Een Nato die niet alleen voor de internationale veiligheid zorgt, maar evengoed binnenlands de rust, stabiliteit en het welzijn van de burger verzorgt. Over welk welzijn is hier sprake? Over welke stabiliteit? Is het niet op zijn zachtst gezegd dubbelzinnig te spreken over dergelijke dingen wanneer inflatie een algemeen erkend probleem is, wanneer iedereen in zijn eigen geldbeugel voelt hoezeer de koopkracht van dag tot dag wordt aangetast, wanneer het aantal "wilde" stakingen van dag tot dag stijgt... Stakingen die "wild" worden genoemd omdat men er bijna-baar geen graten in ziet dat de Nato op internationaal vlak zgn. het welzijn beschermt, maar dat tegelijkertijd het volk in de rug geschoten wordt omdat het welzijn verlangt; sterker: dat stakingen en betogingen worden uiteengeknuppeld, dat in België, in Nederland, in Frankrijk... wetten worden voorgesteld om dit nog efficiënter te kunnen uitvoeren.

"Wij hebben 20 jaar van rust en orde achter ons; de jaren die voor ons liggen, zullen worden gekenmerkt door toenemende onrust, wanorde, betwisting en strijd. Wie niet blind is beseft dat die waarschijnlijk verre van ijdel is. De buitenparlementaire oppositie groeit. Ultralinks groepen, die openlijk uitkomen voor hun revolutionaire doelstellingen, graven zich verder in de maatschappij in." Zo spreekt Lindemans (De Standaard 9 febr '73). Drie maanden later brak de dokstaking uit. Om de politie op "subversieve" dokwerkers en dokwerkersvrouwen kloppen en de gevaarlijkste "subversief" vervaet in de gevangenis werpen. Anderhalf jaar later mogen militanten van de bedoelde "ultralinks groepen" voor de rechtbank verschijnen. Zij hebben immers de "stakers op sleeptouw genomen", zoals dat heet. Om de bevolking tegen al deze situaties van onrust en wanorde te beschermen worden in Natoband konventionele wapens voorzien om toe te slaan in geval van een noodtoestand. En dat deze doelstelling er niet bijgevoegd werd om subversieve elementen oproer te doen kraaien, maar dat dit toeslaan helaas zeer realistisch wordt voorbereid zoals het ingrijpen in internationale conflicten wordt voorbereid, moge blijken uit het verhaal dat niet alleen werd afgedrukt in de kranten, maar waarvan we ook een verslag vinden in het militaire weekblad FM. OP 13.14 en 15 oktober 1972 "oefenen" 130 reservisten in de Antwerpse Noorderkempen: *"België en West-Europa zijn bezet door de blause troepen. Rode partizanen zijn uiterst actief in de Antwerpse Noorderkempen, waar zij kwetsbare punten aanvallen, zoals bruggen, spoorwegen, vliegvelden, opslagplaatsen, fabrieken, en ze vernietigen. Zaterdagmorgen had "Blauw" de opdracht gekregen om*

het Kempisch kanaal te beveiligen (...). De partizanen hadden daarvan lucht gekregen en toen de blauwen op pad trokken om hun kommandopost te installeren werden zij op zwaar vijandelijk vuur vergast en werd hun kommandopost opgedoekt. (...) De blauwen samengeteld uit een 25-tal reservisten, een compagnie fuseliers van de Dde Linie met daarbij een peloton verkenners, werden bijgestaan door de rijkswacht van het district, de veldwachters, de Civiele bescherming en het Rode Kruis, die allen elke verdachte beweging signaleren aan kommando Blauw. (...)" (FM, 19 oktober 1972).



De sterkste staaltjes vinden we echter in een uitgelekt geheim rapport over een oefening, een geheime Nato-oefening, van het Belgisch leger. Daaruit blijkt hoe het leger nu al getraind wordt om in geval van oorlog de bevolking onder de knoet te houden. Aanbevolen leetuur voor ongelovige Thomassen:

"De masale technische werkloosheid, het stijgend gebrek aan de noodzakelijke consumptiegoederen en de voortdurend stijgende prijzen hebben steeds meer en meer groeiende bezorgdheid en ontevredenheid onder de bevolking tot gevolg. De vakbonden verliezen de controle over hun leden, wat in de hand wordt gewerkt door Red-georiënteerde organisaties die demonstraties tegen het beleid van de staten organiseren. De betogingen zijn op talrijke plaatsen ontaard in rellen met de ordehandhavende macht. Hier en daar werd melcing gemaakt van vernieling en plundering." (Amada van 26 juni).

Deze oefening was gericht op een toestand waarin België samen met de andere Nato-landen (Blueland in de tekst) het Midden-Oosten zou aanvallen in gevolge de oprijving van de olieprijs. (cfr punt c). Is dit echt zo irreëel?

Sinds de Nato uit Frankrijk naar België is gekomen, is de aktiviteit van de CIA in België aanmerkelijk verlevendigd, zoals men kon verwachten. De werkgroep Nato van de studentenvakbeweging meldde na de installatie van de SHAPE, de aankomst in Brussel van een vijftal hooggeplaatste officieren van de Amerikaanse veiligheidsdienst, die als opdracht hadden documentatie aan te leggen over alle linkse personen en bewegingen in België. Minister Glinne, toen nog contestant kamerlid, kwam op het spoor van een geheime overeenkomst tussen Brussel en Washington, waardoor SHAPE de bevoegdheid kreeg alle maatregelen te nemen om de veiligheid van haar installaties in België te waarborgen. Hetzelfde akkoord laat de Belgische regering toe een oproep te doen op de Amerikaanse troepen ingeval van binnenlandse troebelen.

c) Ontspanning, ontwapening:

Het is niet de eerste keer in de geschiedenis van het kapitalisme dat het veiligheidskonferenties en uitspraken ivm ontwapening regent. De jaren '30 waren, ondanks crisis, werkloosheid en stijgende oorlogsvoorbereiding, al evenzeer opgevuld met de ene vredesafpraak na de andere. Chamberlain en Hitler spraken in 1939 overvloedig over "vrede" en Hitler organiseerde in 1939 een "Reichsparteitag des Friedens". De tweede oorlog stond intussen voor de deur en talrijk waren zij die het niet geloofd hadden. Hoe bedrieglijk woorden kunnen zijn moge blijken uit een voorbeeld: in het vooruitzicht van een Europese Konferentie over troepenvermindering, die op 30 oktober 1973 zou aanvatten, begon de USSR vanaf september supplementaire troepen in Oost-Europa te installeren. Er werden 1000 moderne tanks naar de DDR gezonden zonder de oude terug te trekken. (Le Monde 9-10/9/73). Niettemin zat in oktober de Russische afgevaardigde echter evengoed als de rest te zwetsen over "troepenvermindering" en ontspanning" in het belang van de "internationale veiligheid" en dat de Russen niet zouden nalaten "hun verantwoordelijkheid" op te nemen. Intussen liggen 13.000.000 man gestationeerd aan de grenzen van China, compleet gevechtsklaar en voorzien van nukleaire zowel als klassieke wapens. China heeft altijd benadrukt dat de USSR een aanvalsoorlog voorbereidt. Niet voor niets is de Chinese ekonomie, zijn de Chinese volksmi-



litie en het Rode leger, is de gehele Chinese bevolking volkomen uitgerust, getraind en voorbereid om een oorlogssituatie te trotseren. Misschien is het zinvol even dieper in te gaan op de weerslag van het verlies van de controle over de grondstoffen op de ekonomie in de Westerse landen. Kissinger heeft onlangs gezegd: *"De eerste tekenen van een grote ekonomische crisis zijn overduidelijk."* (op een algemene vergadering van de UNIO). Wat bedoelt hij? Hogere prijzen voor petroleum betekent een verhoging van de kostprijs die de patronen aan hun produktie moeten betalen en dus een aantasting van hun winsten. Daartegen verdedigen zij zich door hun verkoopprijzen zoveel mogelijk te verhogen en de lonen te drukken. Het gevolg is dat zij ondanks hogere kostprijs toch hun winst beveiligen en zelfs opdrijven. Occidental Petroleum (OBP) bijvoorbeeld kende een winststijging van bijna 400% in 1973. Deze winststijgingen zijn echter zeker niet "gezond". Door het verminderen van de koopkracht bij de bevolking begint een overproduktie te ontstaan. Massa's auto's en andere verbruiksgoederen stapelen zich op, omdat de bevolkingen ze niet meer kunnen kopen. De arbeiders van de autobouwfabrieken worden massaal werkloos, wat de koopkracht verder vermindert enz... De konkurrentie tussen de kapitalisten neemt toe: sommigen moeten er het bijtje bij neer leggen. Zwakkere landen gaan zich beschermen tegen de ekonomische verstikking door de sterkeren: ze leggen bepaalde verbodsbepalingen op aan de invoerders en gaan hun eigen ekonomie zwaar helpen met belastingsteun. We zien dit erg goed door de recente weigering van Duitsland om een Europese verhoging van de landbouw-prijzen goed te keuren, zolang de andere Europese landen hun nationale landbouwmakten blijven beschermen. Men ziet nu wat het betekent als enige landen anderen het recht gaan onttrekken hun bodemschaten te koem leegroven. Tenslotte werpt men zich dan op de wapenproduktie, blijkbaar het enige middel om de machines draaiende te houden en de arbeiders aan 't werk. Is dit dan de oplossing van de krisis. Natuurlijk niet: goederen die voor het leger dienen worden in vredestand voor het grootste deel opgeslagen. Stimulerend voor de produktie zijn ze dus zeker niet. Bovendien leidt de produktie van wapens niet tot herleving van de andere sektoren van de industrie, vermits alleen de inkomsten van degenen die er werken een invloed hebben op de markt. De koopkracht van de bevolking stijgt er niet door en dus ook niet de mogelijkheid tot afzet voor de andere industrieën.

Wel zeer integendeel: de wapenuitgaven zijn op lange termijn een grotere financiële druk op de staat. Maar wie betaalt de bewapening? Bewapening gebeurt door een doorlopend beroep op de staat dwz. grotere staatsuitgaven en dit betekent natuurlijk belastingen. Grotere staatsuitgaven betekenen op dit moment inflatie. Je enige mogelijkheid is alles bij mekaar dat de geproduceerde wapens worden gebruikt om zich de "nodige ruimte" toe te eighen teneinde de andere sektoren van de industrie weer op dreef te brengen. Wat die ruimte betekent zullen we nu trachten uit te leggen aan de hand van het Midden-Oosten. Maandag 23 september 1974, Detroit: de Amerikaanse president Ford dreigt openlijk met een oorlog tegen de Arabische landen die volgens hem onmiddellijk moeten ophouden met het verhogen van de olieprijs. Hij zegt: *"Geen enkele natie (hij bedoelt hier de Arabische landen) kan zich verrijken ten koste van de andere, tenzij gedurende zeer korte tijd en met zeer groot risico"*. Dat zegt de president van het land dat zonder twiifel de grootste roofpolitiek aller tijden heeft gevoerd! Hij specificeert dan dat risico: *"in de loop van de geschiedenis hebben de naties oorlog gevoerd om natuurlijke voordeelen te bekomen zoals water, voedsel of het recht op doorgang op zee of op het vasteland."* (Le Monde vñ 25 september van dit jaar). Dat is noch min noch meer een oorlogsbreiging. En het is niet de eerste keer! Op 7 januari dreigde de Amerikaanse defensie-minister Schlesinger eveneens met geweld tegen de Arabische landen als ze hun olie-embargo te ver zouden drijven, *"want in de geschiedenis is er al voor minder oorlog gevoerd"*.



Einde vorig jaar gaven de Amerikanen toe dat zij soldaten trainen in de woestijn van Californië. Waarom deze woestijnoefeningen, dat maakte het Westduitse Wirtschaftswochen duidelijk: *"Een tussenkomst in de weinig bevolkte gebieden van Lybië en van het Arabisch schiereiland zou het minste kosten."* Zien wij dan echt spoken als we beweren dat deze toestand explosief is?

Heel concreet situeert zich de dag van vandaag het oorlogsgevaar in het Midden-Oosten. Olie is een essentiële grondstof voor elke moderne ekonomie. En een "gezonde" ekonomie in kapitalistische zin, dwz berekend op zoveel mogelijk profijt en zo weinig mogelijk kosten, is uiteraard gediend met zo goedkoop mogelijke olie. De goedkoopste olie, dat is de geroofde olie. Versta je nu waarom de Amerikanen op ijverig Israël volpompen met wapens, atoomgeleerden en instruktors: Israël speelt controleur voor Amerika op de Arabische oliebronnen. Versta je nu ook waarom de USSR Egypte en Irak volpompen met instruktors en wapens en waarom ze er beses gaan vragen voor hun fameuze Middellandse Zee-vloot: zo hoopt ook de USSR een stevige greep te hebben op de olierijkdommen van het Midden-Oosten. Tot nog toe hebben de twee grootmachten mekaar hierbij uiterst goed begrepen: elk konflikt in dit broeinest van de petroleum lokte bij Bresjnev en Kissinger "vredespogingen" uit, onderlinge kontakten, moties van de twee "groten" voor de UNO enz... De bedoeling hiervan is ongetwifeld geweest de situatie kalm te houden, de progressieve krachten de pas af te snijden en van de kalmte gebruik maken om hun controle te versterken. Die tijd schijnt echter op zijn einde te lopen. De Arabische volkeren eisen rechtvaardige prijzen voor hun petroleum, willen een autonome politiek voeren met hun bodemrijktommen en de ekonomische ontwikkeling in eigen land erme stimuleren. Na Vietnam, Laos en Kamboedja, na de Portugese kolonies, is de politiek van de Arabische landen een nieuwe stap in de ontvoegding van de Derde Wereld en in het verlies van weer eens zoveel geroofde rijkdom voor de Westerse snoepers. Dat zijn ja zware klappen voor het bestaande ekonomesch bestel. Laten we realistisch zijn: de kans op een internationale gewapend konflikt zit er dik in. In de Middellandse Zee zijn permanent 60 USA oorlogsbodem aanwezig. In november '73 dreven de Russen daar hun oorlogsvloot op tot 100 eenheden. Door de staatsgreep op Cyprus kontroleren de VS nu zowel de Mid Zee, zowel als de Arabische landen zelf. Cyprus is een Nato-vliegdekschip geworden. Als het ooit van dreiging tot realiteit zou komen van de kant van Amerika, zal de USSR niet blijven toekijken. Dan zitten we effectief in een wereldkonflikt. Hopelijk zijn de kreten voor ontwapening dan stilgevallen en zijn de landen van de derde wereld sterk genoeg bewapend om het overwicht te halen. Laten we hopen dat de 30 miljard aan gevechtswliegtuigen voor de Nato-landen hun effekt missen! Of beter, laten we er door onze actie voor zorgen dat die koop niet doorgaat!

REDAKTIE :

Deze VETO is nogmaals een uitgave van de ASR en werd samengesteld door Kris, Terry en de sociale raad; dit alles met de zegen van Pol Vandenboeynants.

INHOUD : p. 1 : Verslagen p. 2,3,4, : Neen aan de 30 miljard.

Ver. Uitg. : Kris van Bouchout, Bogaardenstraat 3 3000 Leuven.

BEROEPSLEGER: het leger als een macht in eigen land

Op 31 mei 1974 diende minister van oorlog Van Den Boeynants zijn wetsontwerp in bij het parlement. Het werd nog voor het reces (21 juli) goedgekeurd. Zonder problemen, het plan was in feite al aan zijn derde overdruck toe. Het eerste werd teruggedreven door een massaal verzet van scholieren, studenten en jonge arbeiders. Het tweede werd meegesleurd in de val van de regering. Maar de CVP en de BSP waren blijkbaar niet van plan het ontwerp los te laten. Het omhulsel werd verguld, maar de inhoud bleef stinken. Men moest echter bijna een "beroepsagitor" zijn om er zijn neus nog in te steken. Weinigen lazen immers de kleine letters: *"Iedere vermindering van de militaire lasten kan slechts verkregen worden door een vermeerdering van het aantal vrijwilligers"*. En een vrijwilliger is iemand die het goed heeft. Hij tekent een kontrakt van 2 tot 11 jaar, of hij gaat bij de para's, de fiere helden van Paulis (blank Paulis), en wordt dan vanaf de vijfde maand betaald als een beroepssoldaat. De kampanje die het leger voert om beroeps soldaten te rekruteren draait nu op volle toeren. Dit jaar zijn er al 3000 in dienst genomen. Iedere maand bieden er zich meer kandidaten aan. In oktober waren er dat 700. (DS 20/11/74) Het is natuurlijk evident dat het leger niets kan doen met ongedisciplineerde slungels met haar in hun ogen en hun geweer in een knoop. Ze moeten operasjoneel zijn.

Cudell (special, 1/3.72): *Er zijn 95000 manschappen in België, maar de enigen die in staat zijn tussen te komen, zijn de paras. Het is beter minder mannen te hebben, maar die meer verdienen.* Generaal Werner, gewezen kabinetche van Poswick, en directeur van het centrum van onderzoek over de oorlogsproblematiek sprak zich dan ook uit voor de oprichting van een beroepsleger: *"Men moet een beroepsleger oprichten dat doeltreffend is zoals de politie, de brandweer, de rijkswacht"* (HLN 18/04/73) Wat betekent nu dat toverwoord: operasjoneel? De brandweerman is de gezworen vijand van vuur en vlam. Maar het leger? De Rus komt maar niet opdagen. Dan maar de binnenlandse vijand aangepakt: de subversie. Generaal Weyns van het ministerie van landsverdediging: *"Het is toch duidelijk dat beroepsagitoren al meer dan twee jaar in de scholen infiltreren. In de kazernes kijken de militairen naar tegen de subversieve aktie die daar gevoerd werd aan."* (DS 8/2/73) Het blijft trouwens niet bij aankijken alleen. Bij de dokstaking werden er in een kazerne in Ekeren rubberen kogels uitgedeeld. Regelmatig worden er nu door leger-eenheden "al of niet in Natoverband" anti-guerilla oefeningen gevoerd. Even een siferschepping: we laten kolonel Rossignol aan het woord: *"Sinds einde*

september is er in West-Europa een gespannen toestand in de industriële centra, steden en havens. Overal vinden er rellen plaats. Men heelist een zuivering te houden." (DS oktober '71) Kortom de vijand dat is de werkende bevolking, de scholieren, de studenten en alle progressieve krachten. De vijand dat zijn wij! Daarvoor heeft men operasjonele en betrouwbare manschappen nodig. Of: het heeft geen zin iemand een geweer te geven als hij weigert te schieten. Incidenten zoals in Luik 1961 waar soldaten met arbeiders verbroederden moeten ten allen prijze vermeden worden. Daarom moet men afzonderlijke opleidingscentra kreëren ver van de rest van de bevolking, in Duitsland. Het was ook niet toevallig dat bij de onlusten van '68 De Gaulle zich per wentelwiek naar Duitsland liet vliegen om zich van de trouw van zijn elitetroepen te vergewissen. Het plan Van Den Boeynants komt in deze periode ook niet uit de lucht gevallen: men spreekt van krisis, fabrieken sluiten en velen zijn gedwongen uit te kijken naar een andere baan; en ja, de beroeps die hebben het goed. De kampanje heeft trouwens sukses. Kolonel Schmidt: *"Dat deze aanwervingkampanje zoveel sukses heeft bij bepaalde jongeren en ook bij oudere arbeiders, is ook te verklaren als gevolg van de ekonomische toestand, van de vele*

afdankingen in het bedrijfsleven." Maar wie gaat dat betalen: diezelfde werkende bevolking. Wat is er nog overgebleven van het leger met lage kosten zoals Volksgazet op 6/7/73 voorstelde? *"Gedurende de overgangperiode van 5 jaar (men wil in die termijn tot 21.000 beroepsvrijwilligers komen) zal men rekening moeten houden met een jaarlijkse stijging van 850 miljoen om uiteindelijk tot een bedrag van 4,2 miljard te komen in 1978."* De hele operatie kost ons dus slechts 12,75 miljard!

Maar laten we eindigen met enkele opbouwende en opkikkerende regeltjes: *"In veel andere gevallen hebben de strijdkrachten een positieve rol gespeeld. Chili biedt ons op dat gebied een bijzonder overtuigend voorbeeld: het regime van president Allende zou zeker niet hebben weerstaan aan de aanvallen van de Chileense rechterszijde en van sommige Amerikaanse trusts zonder de steun van de strijdkrachten. Dit bewijst eens te meer dat linkse partijen een onvergeeflijke fout begaan door geen belang te stellen in het militaire probleem en door zich te verschuilen achter een simplistisch anti-militarisme."* (Volksgazet 6/7/73) Twee maanden later werden Allende en tienduizenden anderen vermoord - door die zelfde strijdkrachten.